

KAISA HAPPONEN ANNE VASKO

MUR JA METSÄN ILTA

Iltasatuja
isoille ja pienille

TAMMI

*Yhä vain enemmän
pitäisi puhua puista,
siitä kuinka ne kantavat elämää,
ravintoa, koteja ja vuodenaikoja.*

*Se, että annamme niiden kasvaa
ja vain olla,
on suurinta kaikista.*

**MUR
JA
METSÄN
ILTA**

Alfred Kordelinin säätiö, Suomen Kulttuurirahasto
ja WSOY:n kirjallisuussäätiö ovat tukeneet
teoksen kirjoitus- ja kuvitustyötä.

Teksti © Kaisa Happonen, 2021
Kuvitus © Anne Vasko, 2021
Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2021
Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen
ISBN 978-952-04-3169-3
Painettu EU:ssa

KAISIA HAPPONEN ANNE VASKO

MUR JA METSÄN ILTA

Iltasatuja
isoille ja pienille

TAMMI • HELSINKI

SISÄLLYS

METSÄN ILTA

HIRVI

NAALI JA KETTU

PÖLLÖT

SUSI

PIISAMIN HETKI

KAKSI VARPUSTA

YKSI ORAVA JA PIENI PIHLAJA

TUULIHAUKKA

KUUTÄPLÄ

ILTALAULU

METSÄN ILTA

Mur oli karhu, joka piti kuljeskelusta.
Kierrellessään siellä täällä metsässä se pysähteli
missä halusi ja jäi kummastelemaan mitä tahansa tahtoi.
Se on hyvä tapa kulkea, sillä milloin vain voi
päättää olevansa perillä. Ne, jotka ovat kuljeskelijoita,
tietävät sen.

Nukkumaankin Mur kävi silloin, kun se itse halusi
ja kun kun sitä oikeasti sattui nukuttamaan.
Mur haukotteli ja kellahti mättäälle,
ja aivan sen korvan viereen, puolukan kukkaan,
laskeutui Loistokultasiipi.

Mur ei siis ollut yksin,
eihän metsässä kukaan koskaan ollut.

”Mistä tietää, että metsään on tullut ilta?” Mur kysyi.
Se ei enää oikein osannut erottaa, oliko yö vai oliko päivä.
Mur oli taivaltanut kauan ja kaiken ympäri.
Ja nyt, sinä päivänä – tai yönä – kaikkialla oli koko
ajan yhtä valoisaa.

”Se riippuu metsästä ja metsän auringosta.
Ja kaiken asennosta”, sanoi Loistokultasiipi.

”Mikä?” Mur havahtui ja käännähti kyljelleen katsomaan perhosta.

”No se, mitä juuri kysyit, että onko ilta tullut, alkaako yö vai onko jo päivä”, Loistokultasiipi jatkoi.

Perhosen siivet lepattivat Murin kuonon edessä,
kun se selitti kiivaasti:

”Toisinaan valo ei karkaa minnekään eikä jätä päivää
laisinkaan. Valo jää oleilemaan puiden oksistoihin.
Edes hento hämärä ei pääse saapumaan.
Silloin yön voi löytää ainoastaan laittamalla
silmät kiinni.”

Mur tuijotti perhosta ja räpytteli silmiään.
Se sai perhosen siipien liikkeit näyttämään
entistä nopeammilta.

MISTÄ TIETÄÄ, ETTÄ METSÄÄN ON TULLUT ILTA?

Iltasatukokoelma vie syvälle havuntuoksuiseen metsään ja saa pienen ja ison lukijan pysähtymään olennaisen äärelle.

*Ollaan vaiti kun metsä lepää,
ollaan hiljaa sanomatta mitään,
kun se herää.*

Mur ja metsän ilta jatkaa Kaisa Happosen ja Anne Vaskon kokoaan suurempaa Mur-kuvakirjasarjaa, joka on lumonnut lukijat ulkomaita myöten. Sarjan aiemmat osat ovat *Mur, eli karhu*, *Mur ja mustikka*, *Mur ja tähti* sekä *Pisara kuonolla*, *Mur*. Avausosa on käännetty jo kuudelletoista kielelle.

Kirjan Iltalaulu-runon ovat säveltäneet ja esittävät *Ringa Manner* ja *Olavi Uusivirta*. Löydät laulun kaikista yleisimmistä musiikin jakelukanavista.

L85.2 • ISBN 978-952-04-3169-3

WWW.TAMMI.FI

